

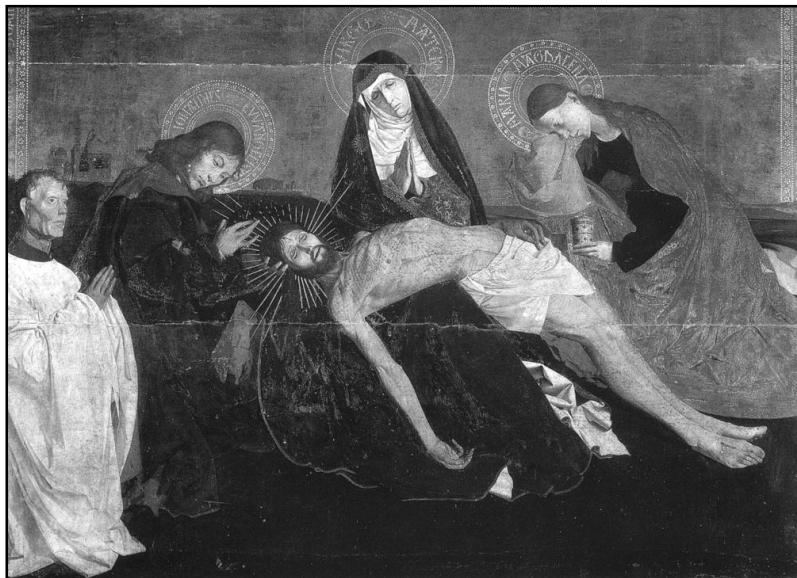
Farní listy II/2008

Týdeník farností Domažlice a Milavče

2. března – 4. neděle postní

Neprodejné. Děkujeme za všechny vaše dobrovolné příspěvky

Duchovní slovo

Slyšel jsem kdysi o asi nejkratším velikonočním kázání. Pan farář vystoupil na kazatelnu, podíval se shora na dav svátečně naladěných a oblečených farníků, na jejich spokojené obličejy a řekl: „Ježíš vstal z mrtvých. Ale vy tomu stejně nevěříte. Amen.“

Nevím, zda se to skutečně odehrálo nebo to je jen vymyšlený příběh. Nevím, jestli bych mu dal za pravdu a jak bych reagoval, kdybych stál mezi těmi velikonočními posluchači. Možná bych byl pohoršený kazatelovou drzostí. Ale vím jedno, že tuto větu jsem si zapamatoval a pravidelně ve mne vyvolává: „Věříš tomu?“

V řeckých pašijích, na které jsme se mohli nedávno společně podívat, říká hrající Ježíš: „Opět si vyslechnete příběh o umučení a klidně se vrátíte do svých domovů, jako by se nic nestalo.“ Tyto výčitky mohou na dlouho zapadnout v paměti.

Je čtvrtá neděle postní. Jsme někde uprostřed této kající doby. Příští číslo velkých Farních listů dostaneme do rukou až po Velikonocích. O čem dnes psát a jakým to doplnit obrazem? Lze propojit vjedno bolest, obět, nejistotu a naději? O tom všem se snažím najednou myslet.

Pieta Enguerranda Quartona (1456) na mne působí ve všech těchto směrech. Nemáme pochybnosti, že Matka drží na svých kolenou tělo skutečně mrtvého Syna. Marie Magdalská spolu se sv. Janem sdílí její bolest. Naděje na vykoupení má tedy obrovskou cenu – Ježíš musel umřít, abychom my mohli žít. Žádná metafora, žádné „jakoby“, všechno je skutečné a pravdivé. Ale ta nepatrná pravá dlaň Jana, která připomíná dlaň harfisty připraveného hrát na Ježíšově svatozáři... Není znamením naděje? Nezdá se nám, že Jan se nechystá intonovat Requiem, ale jemné a radostné Aleluja? A Ježíšovo tělo? Nevznáší se už z Mariiných nohou, jakoby hotové k vítěznému zmrtvýchvstání?

Nebudeme svědky skutečnému křížování, na našich očích nepoteče Kristova krev. Neuvidíme, jak se otevírá jeho hrobka a vstává opět živý. Všechno bude opět zahaleno nepatrnými symboly. Všechno prožijeme jen v liturgii.

Budeme tomu věřit? Odejeme domů, jako by se nic nestalo?

P. Miroslaw Gierga

Milí čtenáři,

jak jsme se nedávno se známými shodli, děti nás učí žít přítomností. Většinou totiž máme tendenci žít buď tím, co bylo nebo tím, co bude – málokdy tím, co je. Neustále plánujeme, že až se udělá lepší počasí uděláme již na zahrádce to, či ono, až budeme mít trochu času, tak si něco přečteme, za týden pojedeme tam a tam, za 14 dní navštívíme to a to a za tři týdny půjdeme tam a tam. A v tu chvíli přichází čas na dětský zásah, který nás vrací to přítomného času, neb dítě zásadně onemocní večer před odjezdem na dovolenou či hodinu před plánovaným odchodem na koncert.

Další pravdou je, že čím více se člověk na něco těší, má velká očekávání, tím je obvykle pak zklamán realitou. Doufám, že to ale není případ Farních listů – no snažíme se, ale raději nemějte velká očekávání, raději vás budeme příjemně překvapovat než realitou zklamávat.

A tak nám zůstávají asi dvě události, na něž se můžeme těšit a přitom nehrozí žádné zklamání. Tou první je narození Ježíška, na něž se můžeme těšit celý advent, abychom po půlnoci z 24. prosince na 25. prosince mohli nadšeně zazpívat Nám, nám, narodil se. A tou druhou je Kristovo zmrtvýchvstání, na něž se můžeme těšit již teď neb za tři týdny Svätý Otec oznámí městu a světu slavně: „Kristus vstal z mrtvých, radujme se!“

A do té doby zkusme žít přítomností, byť připouštím, že velikonoční vajčka pro Amálčiny koledníky již koupená máme, neb předloni na Vánoce jsme také žili přítomností a neměli na vánočním stromku ani jednu čokoládovou figurku – valentýnská srdíčka jsme jako alternativu totiž zavrhlí.

Spokojené dny a přiměřené množství těšení se na příští Farní listy, které vyjdou již v době velikonoční přeje za celý redakční tým

Petr Vondraš